

Sygn. akt III Ca 1941/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Arkadia Wyraz - Wieczorek

Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

Sędzia SR (del.) Ewa Buczek – Fidyka

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko P. F.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt I C 305/15

oddala apelację.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Arkadia Wyraz – Wieczorek SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 1941/15

UZASADNIENIE

Powódka M. P. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego P. F. kwoty 15300zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 maja 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 1 marca 2011r. podpisała z pozwanym umowę najmu, którą wypowiedziała z uwagi na zaległości czynszowe w dniu 31 stycznia 2014r. i wyznaczyła na dzień 28 lutego 2014r. termin opuszczenia lokalu. Ponadto, w piśmie z dnia 31 stycznia poinformowała, że za każdy dzień zwłoki będzie naliczana opłata w wysokości 3/30 dziennej stawki czynszu. Dochodzona pozwem kwota stanowiła odszkodowanie za okres od dnia 1 marca 2014r. do 30 kwietnia 2014r.

W dniu 4 listopada 2014r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany złożył skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu od powódki. W uzasadnieniu zakwestionował żądanie pozwu co do zasady i wysokości. Podniósł nadto, że roszczenie powódki w ogóle nie istnieje.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim powództwo oddalił.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 1 marca 2011r. powódka podpisała umowę najmu z P. F., który prowadził w tym czasie działalność gospodarczą. Została ona wypowiedziana w dniu 31 stycznia 2014r.

W tym stanie rzeczy uznał Sąd, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Zważył, iż zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś z mocy art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla poparcie swych twierdzeń.

Stąd powódka była zobowiązana do wykazania, że przysługuje jej roszczenie względem pozwanego, który zaprzeczył, jakoby roszczenie w ogóle istniało. Dołączyła ona jednak wyłącznie wydruki z korespondencji elektronicznej pomiędzy siostrą powódki a pozwanym, z której nie wynika ustalenie opłaty za zwłokę w opuszczeniu lokalu oraz zwłoka w opuszczeniu przedmiotowego lokalu. Za wykazane uznał jedynie, że siostra pozwanej wysyłała korespondencję na adres poczty elektronicznej biuro @ kafbud.pl.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka, domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa w całości oraz zwrotu kosztów procesu za obie instancje. Zarzucała naruszenie prawa materialnego oraz procesowego w postaci art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powódka nie wykazała istnienia roszczenia wobec pozwanego, podczas gdy materiał dowodowy przedstawiony w sprawie, w szczególności oświadczenia powódki, na to wskazywał. Podnosiła, że błędnie nie wezwano jej do uzupełnienia materiału oraz że pozwany przyznał powoływane w pozwie okoliczności faktyczne nie odnosząc się do nich oraz nie wykazując okoliczności przeciwnych. Podnosiła nadto, że doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie art. 505³⁷ § 1 kpc w zw. z art. 187 § 1 i 2 kpc w zw. z art. 126 kpc poprzez brak wezwania powódki do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez złożenie dokumentów wymienionych w pozwie i wydanie wyroku na podstawie niepełnego materiału dowodowego. Zarzucała naruszenie art. 233 § 1 kpc przez naruszenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiarygodności twierdzeń powódki co do okoliczności faktycznych podawanych w pozwie. Motywowała, że udowodniono, iż pozwanemu wypowiedziano umowę najmu, wyznaczono termin do jego opuszczenia oraz zagrożono naliczaniem opłat za bezumowne korzystanie, lecz Sąd pierwszej instancji wybiórczo ocenił materiał, bezpodstawnie odmawiając wiary twierdzeniom strony powodowej.

Pozwany nie zajął stanowiska odnośnie apelacji powódki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie mogła odnieść skutku.

W pierwszej kolejności wskazać wypada, iż ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, aczkolwiek niezwykle zwarte, wręcz pobieżne, znalazły uzasadnienie w materiale dowodowym oraz wystarczały do ostatecznego rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie. Z tych przyczyn ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjął za własne, bez konieczności ponownego ich przywoływania.

Prawidłowa była także ocena wiarygodności zgromadzonego materiału, oferowanego przez stronę powodową. Wskazano zasadnie, iż nie został wykazany fakt i termin wypowiedzenia umowy najmu lokalu oraz rozmiar świadczeń z tym związanych, a przede wszystkim fakt i czasokres bezumownego korzystania przez pozwanego z przedmiotowego lokalu. Korespondencja pomiędzy siostrą powódki, bez wykazania jej umocowania do reprezentacji powódki, a pozwanym, także tego nie potwierdza. Wobec kategorycznego zaprzeczenia istnieniu roszczenia i zarzutu braku wykazania jego zasadności ze strony pozwanego, to na powódce ciążył obowiązek dowodowy, zaś jej oświadczenia co do stanu faktycznego zawarte w pozwie, nie poparte dowodami, nie mogły w tej sytuacji służyć ustaleniom stanu rzeczy, jak chciałaby tego skarżąca. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc nie był zatem skuteczny, podobnie jak zarzut naruszenia art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc. Pozwany bowiem zaprzeczał okolicznościom faktycznym naprowadzanym przez powódkę oraz kwestionował jej żądanie w całości; tym samym na powódce spoczywał obowiązek wykazywania zasadności zgłoszonego roszczenia co do zasady i wysokości, a także dowodzenia okoliczności

faktycznych stanowiących jego podstawę. Wobec braku adekwatnej inicjatywy dowodowej strony powodowej, stanowisko Sądu Rejonowego w tej mierze wypadało uznać za słuszne.

Trafnym natomiast okazał się być pierwszy z podnoszonych w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie dotyczącym braku wezwania powódki do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez złożenie dokumentów wymienionych w pozwie jako elementy „listy dowodów”, nie zostały do akt dołączone i nie wezwano powódki do ich złożenia na kolejnych etapach postępowania. Profesjonalny pełnomocnik powódki jednakże, w sytuacji szerokiego kwestionowania okoliczności faktycznych przez pozwanego, wykazał się inicjatywą dowodową oraz upewnić się, czy roszczenie jest wykazywane dostępnymi środkami. Wskazać ponadto należy, iż z opisu listy dowodów wynika, że okoliczności, na jakie były one powoływane, nie były istotne dla rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie w świetle stanowiska pozwanego i nie mogły stanowić samodzielnej podstawy dla uwzględnienia powództwa. Dowody te stanowiła jedynie korespondencja stron, powołana głównie na okoliczność ustalenia wysokości dochodzonego roszczenia, nie zaś dla wykazania faktu i czasokresu bezumownego korzystania z lokalu przez pozwanego, które wszak stanowiły pierwszą przesłankę podlegającą tu ustaleniu i badaniu. Powyższe naruszenie procedury nie miało zatem wpływu na wynik sprawy.

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji uznał Sąd Odwoławczy, iż spełnia on wymogi z art. 328 § 2 kpc, zawierając zarówno podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, aczkolwiek niezwykle skromną, jak i rozważania prawne z przytoczeniem zastosowanych właściwie norm. Wskazać wypada na szczupłość ustaleń faktycznych, będących wynikiem braku wykazywania istotnych okoliczności faktycznych ze strony powódki, które jednak pozwalały Sądowi pierwszej instancji na należyte odniesienie się do nich w części rozważaniowej, a tym samym pozwalały na właściwą kontrolę instancyjną kwestionowanego wyroku. Zarzuty skarżącej w tej mierze nie były więc słuszne.

Z tych przyczyn apelację powódki jako bezzasadną oddalono na zasadzie art. 385 kpc.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Arkadia Wyras – Wieczorek SSO Lucyna Morys – Magiera